

Повече отъ сигурно е, че той не изпитваше никакви признателни чувства къмъ сваления кметъ, но искаше да надделѣе обидното напомнюване съ дързостъ.

— Да, повтори той надутъ, и днесъ бихъ му писалъ за това.

Искаше да каже още нѣщо, но изведнажъ го задуши нервенъ смѣхъ. Въ сжщия мигъ той се изправи, протегна ржка и съ всички сили зашлеви Ведрова.

Лицето на стария художникъ пламна, но не отъ удара, а отъ гнѣвъ, който той, въпрѣки всичко, искаше да обуздае. Ведровъ бѣше здравъ, напусто не бѣ теглилъ греблата на рибарски лодки, и ржцетъ му бѣха жилави, а мускулитъ на врата—корави като на борецъ. Съ единъ ударъ немощниятъ поетъ можеше да бжде смазанъ. Но силниятъ бѣше и добъръ и разуменъ. Макаръ и грубо, той протегна ржка и само принуди поета да седне, после сви устни, засмѣ се ядосано и каза :

— Ти си истинско говедо. По-рано бихъ те нарекълъ подлецъ, но днесъ, въпрѣки всичко, ми хареса. Е добре, разбирамъ те, отъ беднотия, да не умрешъ отъ гладъ, прие обидното благодеяние на кмета. Съ сжщото унижение, обаче, ти можеше да постигнешъ повече. Защо не влѣзе въ партията имъ? За това си говедо. Човѣкъ трѣбва да бжде горещъ или студенъ. Още повече, когато е писателъ. Какво ми плещите, че сега всичко щѣло да трѣгне по-добре. Какъ ви вървѣше до сега?